

ki kar odbija, računali samo s svojo močjo. Wambrechtsameričini Celjani so srednjeveško pristni, prav tako pa tudi vse njihovo okolje: vladarji, vitezi, graščaki, meščanstvo z vsemi stanovi in vaščani, ki jih je pisateljica tako zadela, da se ti ob njih zdi, kakor bi hodil po Spodnjem gradu in gledal žive freske. Seveda, marsikaj bi bilo bolje, ako bi bilo nekoliko zabrisano.

Kuret je delo lepo poslovenil. V besedju in dikciji je ohranil nadih srednjeveškega obeležja. V splošnem. Tu pa tam pa se mu je le ponesrečilo, ko je slovenil z besedjem, ki ga srednji vek ni poznal. Dr. Joža Lovrenčič.

Emil Frelih: Materi. Risbi sta delo akad. slikarja Franceta Godca. Avtorjeva oprema. Založba Naši obrazi. 109 str. M. 8°. V Ljubljani 1941.

Emil Frelih, čigar ime je večini še neznano, saj se je le nekaterikrat pojavil v javnosti, je napisal drobno zbirko črtic, pisem in misli o svoji materi. Narekovalo mu jih je čustvo ljubezni in sočutja do bolne in trpeče matere, do vseh mater in vzvišenosti materinstva. Res, skozi vso zbirko se vleče rdeča nit ljubezni, preprostosti in vdanosti. A nič več! Vse avtorjeve stvaritve se ne dvignejo nad površino povprečno dobrih časniških podlistkov. Njegovi izrazi in fraze so časniški, včasih tudi tako sentimentalni, da ne morejo bralca povzdigniti v dožemanje tiste ljubezni, ki je navdajala Freliha, ko je to delo pisal. Le sem in tja se dvigne nad povprečnost, a to samo v nekaterih stavkih ali odstavkih. Najboljša je prav za prav še črtica »Življenje je lepo«. Črtice »la la »Rezika« in »Vrnitev« pa so tipično časniške in zato brez umetniške vrednosti. Pogrešam tudi smotrne ureditve, ki jo taka zbirka nujno zahteva. Citati na čelu zbirke iz Meška, Cankarja, Preglja itd. bi lahko brez škode odpadli. Avtor jih je najbrž pridal samo zato, da je izpolnil nekaj nad 100 strani. Prav tako so odveč tudi druga mašila, prazne strani, posvetila itd. Lep in aktualen pa je motto. Knjiga se prične šele s sedemnajsto stranjo! Pozdraviti pa je treba francoski način predgovora, ki ga je napisala Vida Tauferjeva. To bi bilo treba uvesti pri vseh naših prvencih, da bi junaško in vztrajno stopali v javnost. — V splošnem ostane knjiga le osebni dokument avtorjeve ljubezni do matere.

Tone Glavan.

Sonja Sever: Pravljice. S slikami opremila Marija Vogelnikova. 1940. Ljudska knjigarna v Ljubljani. Natisnila Zadružna tiskarna v Ljubljani. Str. 104.

Severjeva si je že nekako pridobila ime dobre mladinske pisateljice. Ob tej zbirki njenih »Pravljič« (Čudežni zaliv, Zlati ključek, Grad martinčkov, Čudežna pravljica o ptičku Enonogu, Čarodejni cvet, Princeza Ida in njene bele miši, Pred velikim sodnikom) bi rad potrdil njen sloves, a ga ne morem. Pravljica je tvegana stvar, s katero se ne moreš igrati. Sladkega, omlednega besedičenja ne prenese in domišljija se mora vendarle gibati v takih mejah, da otrok ne izgubi vere v resničnost prikazanega sveta, čeprav je čudežen. S tega stališča bi zavrnil Čudežni zaliv, Čudežno pravljico o ptičku Enonogu, medtem ko so druge z zaključno živalsko zgodbo bolj ali manj sprejemljive.

Jezik in slog sta pa taka, da se čudim, kako je mogla ta knjiga iziti. Poleg stvarnih neokusnosti te motijo od vrste do vrste oblikovne napake in stilistični germanizmi, da se ti ob njih nehote vsiljuje dvom o pristnosti.